



Γάζα: Οι βόμβες πέφτουν σαν το χαλάζι και τα παιδιά ..φωτογραφίζονται!

Του Μάκη Μπαλαούρα

Βρισκόμαστε στο τέλος της πενθήμερης εκεχειρίας. Δε γνωρίζουμε ακόμα, ότι παρά τις πιέσεις και κρατών που έχουν στηρίξει μανιωδώς την απάνθρωπη «Επιχείρηση Σιδερένια Ξίφη» του Ισραήλ, τι θα κάνει ο ακροδεξιός Νετανιάχου. Ισχυρή πίεση αισθάνεται και από τους πολίτες και αντιπολίτευση του Ισραήλ που, τουλάχιστον, επιθυμούν την απελευθέρωση όλων των ομήρων, χωρίς να υποβαθμίζουμε ένα (παλιό) ανησυχητικό ερώτημα για το μέλλον του κράτους τους, που θα βρίσκεται συνεχώς σε εμπόλεμη κατάσταση, με τα γεράκια να έχουν, προφανώς, τώρα το πάνω χέρι.

Μακάβρια στατιστική: από τους νεκρούς το 42% είναι παιδιά και 30% γυναίκες!!!

Η επίθεση της ισλαμικής οργάνωσης Χαμάς που επέφερε 1.400 νεκρούς άμαχους πολίτες και η αντεπίθεση του Ισραήλ, ενός οργανωμένου κράτους, με υπερσύγχρονα όπλα, που τα ζηλεύουν ακόμα και οι ΗΠΑ, στόχευσε νοσοκομεία, σχολεία, εκκλησίες, υποδομές, διέκοψε ρεύμα και νερό, απαγόρευσε την εισαγωγή τροφίμων και καυσίμων για κάλυψη ζωτικών αναγκών του πληθυσμού ή την εξυπηρέτηση ιατρικής φροντίδας,. Η σφοδρότητα της επίθεσης επέφερε, μέχρι την εκεχειρία 14.854 νεκρούς, συμπεριλαμβανομένων περισσότερων από 6.150 παιδιών και 4.500 γυναικών. Η αποτίμηση της συμφοράς θα γίνει όταν σταματήσει η επίθεση και θα ερευνήσουν τα συντρίμια, που υπολογίζεται ότι υπάρχουν επιπλέον 7.000 νεκροί.

Η φρίκη που ζήσαμε στη Γάζα το 2009

Στη μέση της μεγάλης επίθεσης του Ισραήλ {επιχείρηση «Συμπαγές Μολύβι» που επί 22 μέρες ορμούσε στη Γάζα 27/12 2008- 18/1/ 2009}, 19 Έλληνες-Ελληνίδες, από ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, σύλλογο «Ιντιφάντα, εκπροσώπους ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, γιατροί-δημοσιογράφοι, καταφέραμε να μπούμε, μέσω της Ράφα στη Λωρίδα της Γάζας. Είμαστε η πρώτη ομάδα που μπήκε μαζικά στη Γάζα..

Στη Γάζα ζήσαμε τη φρίκη. Αντιγράφω κάποιες εμπειρίες μου που είχα δημοσιεύσει τότε σε «Εποχή» και «Ελευθεροτυπία»:

«Μπήκαμε σε ένα λεωφορείο-σακαράκα προς τη δεύτερη μεγάλη πόλη της Λωρίδας, την Χαν Γιούνις, «Χάνι του Έλληνα». Στη διαδρομή είδαμε ένα μηχανάκι με ένα νεκρό δίπλα του και φρέσκες ραβδώσεις ερπυστριών ισραηλινού τανκ, το οποίο κτυπούσε ότι κουνιόταν. Χωρίς φώτα ο οδηγός έκανε όπισθεν σαν τρελός, προσπαθώντας να βρει διέξοδο στα χωράφια. Προσπεράσαμε ένα αυτοκίνητο σε χαντάκι με τρεις νεκρούς και ένα μηχανάκι, επίσης με νεκρό. Σε όλη τη διαδρομή

τα αεροπλάνα βομβάρδιζαν. Συνοικισμοί χωρίς φως, εικόνες καταστροφής, τρόμου. Ευτυχώς, ένα πιτσιρίκι μας οδήγησε και καταφέραμε να βγούμε από τα χωράφια. Ο οδηγός κάνοντας χιούμορ είπε ότι «αν μας σκοτώσουν θα γίνετε διάσημοι»...



Το ηθικό τους είναι ανεπανάληπτο. Στο νοσοκομείο η φρίκη δε πρόλαβε να μας καταβάλει, οι τραυματίες που έλεγαν «θα νικήσουμε», μας στύλωναν. Ο νέος με τα δυο του πόδια κομμένα ζητά να βγάλουμε μαζί φωτογραφίες κάνοντας το σήμα της νίκης. Όλοι τους κινούνται λες και δεν γίνεται σφαγή και ας πέφτουν βόμβες και ας υπάρχουν νεκροί και τραυματίες.

Την ώρα που έπεφταν οι βόμβες η ζωή συνεχιζόταν κανονικά. Οι μαγαζάτορες στέκονταν στα “μαγαζιά” τους, οι “λαϊκές αγορές” των τριών – τεσσάρων πάγκων περίμεναν τους πελάτες τους. Η κυκλοφορία με τα κάρα και τις σακαράκες συνεχιζόταν κανονικά. Πού να πήγαιναν άραγε; Καταφύγια δεν υπάρχουν για να πάνε, συγκεκριμένοι στρατιωτικοί στόχοι δεν καταγράφονται για να τους αποφύγουν. Κι εμείς, που πήγαμε εκεί, την ίδια συμπεριφορά δείχναμε. Αν έπεφτε η μπόμπα πάνω μας, θα ήταν “γραφτό” μας...

Ο κόσμος μας έδειχνε αγάπη, ευγνωμοσύνη με αγκαλιές και γλυκιές εκφράσεις. Όταν τους λέγαμε ότι είμαστε από την Ελλάδα έδειχναν ακόμη πιο έντονα τα αισθήματά τους. Μας έκανε εντύπωση ότι γνώριζαν και μας ρωτούσαν λεπτομέρειες για το κίνημα των νέων του Δεκέμβρη!

Τα παιδιά με αβέβαιο μέλλον θέλουν να καταγράψουν την παρουσία τους στη γη

Στα παιδιά, πολύ περισσότερο από τους μεγάλους, έβλεπες την απαξίωση του τρόμου. Πλησίασα πιτσιρίκια που έπαιζαν σε ένα κρατήρα από βομβαρδισμό, προσφέροντας τους σοκολάτες. Αυτά αγνόησαν τη κίνηση μου, φωνάζοντας «Μίστερ, μίστερ, φωτό». Εστίασα και αυτά σπρώχνονταν για να απαθανατιστούν. Ξαφνικά, μια βόμβα πέφτει στα 500 μέτρα πιο πέρα. Σείστηκε συθέμελα η γη και τεράστιος μαύρος καπνός σηκώθηκε. Αμήχανος, έστρεψα τη μηχανή μου στον καπνό, αλλά η φωτογραφία κουνήθηκε, γιατί τα πιτσιρίκια με τράβηξαν από το μανίκι φωνάζοντας “ε, μίστερ, φώτο”!

Τι είναι, άραγε, αυτό που τα έκανε με τόση μανία να επιζητούν τη φωτογράφιση, χωρίς καν να ζητούν τις φωτογραφίες τους; Στην επιστροφή, πιο ήρεμος, σκέφτηκα ότι ήταν μια εσωτερική τους

ανάγκη να καταγράψουν την παρουσία τους στη γη, γιατί οι πιθανότητες, όπως φαίνεται και από τις στατιστικές, να μην ζουν την άλλη μέρα είναι μεγάλες.

Το ζουν και το νιώθουν από τα χαμένα ξαδέλφια τους, γειτονόπουλά τους, συμμαθητές τους. Έλεγα αυτή την αυθαίρετη και ίσως απλοϊκή εξήγηση σε μια φίλη μου ψυχαναλύτρια, που περνούσε μεγάλη περιπέτεια με καρκίνο. Έχεις δίκιο, είπε, **«θέλουμε να κρατήσουμε το παρόν»...**

**Δημοσιεύτηκε στην Εφ. ΣΥντακτών 30.11.23*